

Kako bi bilo, če bi se vse to zgodilo leta 2005?



Človeštvo se nahaja v najbolj disruptivnem obdobju po 2. svetovni vojni. Že res, da se je od takrat zgodilo marsikaj velikega, vendar se glede na učinek na vsakdanje življenje zagotovo nič ne more primerjati s to pandemijo. Ne glede na vse, pa se vprašajmo, kako bi bilo, če bi se vse to, kar se dogaja zdaj, dogajalo leta 2005.

Torej, kaj bi bilo, če bi pandemija v takšnem obsegu, kot je prišla zdaj, prišla takrat, ravno pred začetkom ere pametnih telefonov? Dejstvo je, da večina digitalnih orodij, s katerimi danes ostajamo povezani med seboj, še ni obstajalo, ali pa so bila na voljo zgolj redkim. Facebook je bil star eno leto, še vedno pa je veljal za fenomen ameriškega študentskega življenja. Instagram in WhatsApp recimo sploh še nista obstajala, govora o družbenim omrežjih pa ni bilo niti za en odstotek tega, kar smo navajeni danes. Leta 2005 je zaživel YouTube, Twitter leta 2006, Apple pa je svoj prvi iPhone predstavil šele leta 2007.

Težje bi ostali v stiku

Danes, četudi smo po večini doma, je pametni telefon naš glavni vir uporabe interneta. Pred petnajstimi leti je v ZDA imelo internetno povezavo zgolj osem milijonov gospodinjstev. Hitrost njihove povezave je bila do največ 10 Mb/s - za prenos glasbenega albuma bi potrebovali približno minuto in pol. Vse to pomeni, da so storitve, brez katerih si danes ne predstavljamo življenja, leta 2005 šele začele svoj razvoj. Estonski podjetniki so leta 2003 začeli s Skypom, kateri pa je v začetni fazi bil zgolj storitev klicanja in konferenčnih klicev. Vse do leta 2006 Skype ni ponujal videa. Če ste takrat želeli videokomunicirati s sogovornikom, ste potrebovali drago opremo. Zdaj praktično vsi uporabljamo FaceTime ali WhatsApp, da ostajamo v stiku s prijatelji in družino ter nenazadnji s sodelavci v službi.

Danes na primer v Veliki Britaniji ima internetno povezavo kar 96% gospodinjstev, povprečna hitrost prenosa podatkov pa je 54 Mb/s. To milijonom ljudi omogoča, da delajo od doma, kar pa je v veliki meri odvisno še od ostalih orodij in ne samo od internetne povezave.

Šolanje, zdravstvo ...

Leta **2005** se je na veliko govorilo o **uporabi tehnologije na področju izobraževanja**, vendar je bil glavni **fokus na posodabljanju IT sistemov znotraj šol** in ne toliko na spoznavanju novih načinov poučevanja, kot je učenje na daljavo. Dejstvo je, da v tistem času velika večina otrok ni imela računalnika, ali dostopa do interneta, kar je seveda vplivalo na smer razvoja dotične izobraževalne tehnologije.

V zadnjih dneh lahko redno spremljamo zaskrbljene izjave pristojnih organov, da zdravstvo nima dostopa do tehnologije, katero nujno potrebuje. Tukaj ne mislimo zgolj na ključno opremo, kot so respiratorji, temveč predvsem na naročanje receptov na daljavo, ali preverjanje simptomov novega koronavirusa. Si predstavljate, kako bi vse to potekalo leta 2005? Upamo si trditi, da v tistem času 90% današnje tehnologije v zdravstvu še ni obstajalo, ljudje bi po ure in ure čakali na telefonih za posvete z zdravniki, sve to pa bi povzročalo še večji kaos, kot bi že sicer nastal.

Kar se tiče zabave so okrog leta 2005 na sceno počasi prihajali "tanjši" televizorji, HD je bil prisoten v zanemarljivem odstotku naprav, kar pa je najbolj pomembno, televizije niso bile povezane z internetom. To pomeni, da ni bilo možnost za pretočne vsebine, otroci niso mogli uživati v tisočih urah zabavnih vsebin, prav tako pa se starši niso mogli kar tako odločiti, da bodo pa danes spremljali joga tečaj, ki se bo predvajal na enem od YouTube kanalov.

Solidarnost

V Sloveniji niti ne, sicer pa so se v času krize, kot izredno koristne pokazale aplikacije, kot je Nextdoor. Gre za specifično kategorijo aplikacij, ki pomagajo skupnostim pri organizaciji pomoči tistim, ki to najbolj potrebujejo. Seveda se tudi v Sloveniji kaže solidarnost med ljudmi, vendar na bolj tradicionalen način, ki včasih morda ni najboljši, predvsem zaradi same logistike in sledljivosti.

Verjetno se lahko vsi strinjamo, da je v zadnjih letih bilo čutiti določeno mero zaskrbljenosti glede tega, kako pametni telefoni in družbena omrežja vplivajo na naš način življenja. O tem, kako spletni prijatelji niso pravi prijatelji in kako ni pravega nadomestila za "face-to-face" komunikacijo, lahko beremo knjige, članke, poslušamo podkaste in gledamo celo dokumentarne filme. Da ne govorimo o tem, kako škodljivo je, da cele dneve gledamo v ekrane kajne? "Koronakriza" bi lahko popolnoma spremenila način, na katerega gledamo na dotične naprave, tehnologijo in načine uporabe le-te. Morda bomo zdaj začeli ceniti vsa ta orodja, ki so lahko še kako koristna in včasih lahko celo rešujejo življenja.